

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 69/2017-40

Ústavný súd slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Folprechtom, advokátska kancelária, Prague Anděl Business Centre s. r. o., Nádražní 344/23, Praha 5 (adresa doručovania: [REDACTED], [REDACTED]), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach č. 120/1976 Zb. uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Nc 8/2016 z 24. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. decembra 2016 sa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) domáhal zrušenia v záhlaví označeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z dôvodu tvrdeného porušenia jeho práv definovaných v uvedených článkoch a z dôvodu nevyhlásenia sudcov [REDACTED] z prejednávania jeho veci.

2. Sťažovateľ najvyššiemu súdu vytkol, že nevytlúčil všetkých sudcov, ktorí by mohli konať a rozhodovať v jeho veci a ktorí sú v dennom pracovnom styku s [REDACTED] a [REDACTED], ktorí sú zase v dobrom vzťahu s jeho protistranou.

3. Bližší obsah napadnutého rozhodnutia, ako i priebeh konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, netreba podrobnejšie rekapitulovať, lebo sú účastníkom konania i ústavnému súdu dostatočne známe.

4. Formálne udržateľná sťažnosť bola podaná včas osobou oprávnenou a riadne zastúpenou. Na jej meritórne prerokovanie je však ústavný súd príslušný iba za splnenia aj ostatných podmienok konania.

5. Ústavný súd preto posúdil obsah sťažnosti a dospel k záveru, že táto predstavuje zjavne neopodstatnený návrh v zmysle § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Toto ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu právomoc posúdiť „prijateľnosť“ návrhu ešte pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe obsahu napadnutého súdneho rozhodnutia a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom smeruje sťažnosť proti rozhodnutiu všeobecného súdu, považuje ju ústavný súd za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak napadnuté rozhodnutie nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným nedostatkom či vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľa, t. j. keď sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

6. Právomoc ústavného súdu je založená výlučne na prieskum rozhodnutia z hľadiska dodržania ústavnosti, t. j. či v konaní, resp. v rozhodnutí ho završujúcom neboli porušené ústavnými predpismi chránené práva a slobody účastníka tohto konania, či konanie bolo

vedené v súlade s ústavnými princípmi, či postupom a rozhodnutím všeobecného súdu nebolo zasiahnuté do ústavou zaručených práv sťažovateľa a či ho možno ako celok považovať za spravodlivé.

7. Námietky, ktoré viedli sťažovateľa k záveru, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a účinný opravný prostriedok, sa týkali predovšetkým otázky potencionálneho vzťahu nevyhlásených sudcov krajského súdu ku kolegom sudcom [REDACTED], ktorí ich mali proti sťažovateľovi negatívne ovplyvňovať. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že rozhodnutie nadriadeného súdu o námietke zaujatosti voči sudcom namietaného súdu spadá výlučne do právomoci tohto všeobecného súdu a polemika s jeho postupom tak zásadne – aspoň v tomto prípade – nemá ústavnoprávny rozmer.

8. Navyše, právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces je právom výsledkovým, preto sa ho možno dovolávať až po skončení konania (II. ÚS 155/08 či rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický v. Slovenská republika zo 4. 6. 2002). Článok 6 ods. 1 dohovoru sa ani netýka konania o námietke zaujatosti, aj keď toto konanie by mohlo mať vplyv na konanie vo veci samej (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mianowicz v. Nemecko z 19. 5. 2009 a iné.).

9. Ústavný súd preto uzatvára, že konanie pred najvyšším súdom, ktorého výsledok sťažovateľ napáda, možno pre tento prípad akceptovať. Vzhľadom na to odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017